

New Territories Pub
South Second Street 804
Milwaukee, Wisconsin
23.07 uur

Vincent Hayes stapte behoedzaam de bar binnen en probeerde zonder succes zijn bonkende hart tot rust te manen, zijn angst te onderdrukken.

Hij had dit nooit eerder gedaan, nog nooit een man proberen op te pikken.

Toen hij binnenkwam, zaten er twee klanten aan de bar. De een was een Mexicaan van ergens in de twintig en de ander een blanke die er uitzag alsof hij een paar jaar ouder was dan Vincent, zo rond de vijftienveertig. Ze draaiden zich allebei naar hem om. De hand van de jongere man lag teder op de knie van de oudere.

Vincent knikte enigszins geforceerd naar de mannen. Ze glimlachten lichtjes, keken elkaar daarna weer diep in de ogen en zetten hun gesprek voort. Waarschijnlijk vertelde de Mexicaan een grap, want Vincent hoorde de andere man grinniken toen hij langsliep. Hij nam de rest van het café in zich op.

Er stond countrymuziek op. Nietszeggend. Een zanger die hij niet herkende. De neon bierreclames en gedimde lampen wisten de hoeken en gaten van het etablissement nauwelijks te verlichten. Vincent zocht de tafels af naar het juiste type man: jong, atletisch, maar niet al te gespierd. De drugs die hij bij zich had waren sterk, maar een flinke spiermassa zou hun effect gedeeltelijk teniet kunnen doen. Misschien.

Hij wist het niet zeker. Hij had de drugs niet eerder gebruikt, maar vanavond kon hij niet het risico nemen dat de man wakker werd voor hij klaar was met hem.

Hij zocht naar een zwarte man.

Om hem heen stonden in het schaarse licht mannen te praten, waarvan de meeste met z'n tweeën of in groepjes van drie. Weinig singles. Vincent was gespierd en zijn indrukwekkende gestalte trok de aandacht van enkele mannen, maar niet een die er veelbelovend uitzag.

Ook al wilde hij alert blijven, zodat hij geen fouten zou maken, hij had ook iets sterks nodig tegen de zenuwen, om zijn remmingen wat te verdoven. Vincent ging aan de bar zitten en bestelde een wodka.

Ja, natuurlijk was hij nerveus. Maar er stroomde ook een scheut adrenaline door zijn aderen. Onder de bezorgdheid kolkte de spanning.

Blijf rustig. Dit is niet het juiste moment om de een of andere stomme fout te begaan.

Tot dusver had hij niemand gezien die aan zijn eisen voldeed. Sommigen waren te oud. Enkele jongere stelletjes wiegden op de dansvloer aan de andere kant van de bar mee op het ritme van de muziek. Geen enkele single zoals waarnaar hij op zoek was.

Hij voelde iets langs zijn arm strijken. Een slanke blanke jongen die eruitzag alsof hij niet oud genoeg was om hier binnen te mogen, trok een barkruk bij. 'Wacht je op iemand?' Zijn stem klonk melodisch en uitnodigend. Het woord charmant zou een betere omschrijving zijn.

Ja, hij had de juiste leeftijd, maar hij had de verkeerde huidskleur. Vincent keurde hem niet meer dan een korte blik waardig. Hij wilde niet lomp doen of de aandacht trekken, maar hij wilde hem ook niet aanmoedigen.

'Eh... ja.'

'Jammer.'

Vincent leegde zijn halve wodka.

'De mazzelaar,' zei de jongeman zacht, maar vrijwel zeker expres luid genoeg om door Vincent te worden verstaan.

Wegwezen hier. Probeer een ander café. Er zijn hier al te veel mensen die je hebben gezien.

Hoewel het in dit café had moeten gebeuren, realiseerde Vincent zich ook dat het belangrijker was *dat* het gebeurde dan *waar* het gebeurde.

'Sorry,' mompelde hij. Hij legde wat losgeld naast zijn lege glas neer en stond op om te vertrekken. Maar hij had nog geen twee stappen in

de richting van de deur gezet toen hij het type man in het oog kreeg waarnaar hij op zoek was: een atletisch gebouwde zwarte man die in zijn eentje aan een tafeltje in de buurt van de smalle gang naar de toiletten zat.

Net als de jongeman die zojuist naast Vincent was gaan zitten, leek ook deze amper eenentwintig, maar hij vermoedde dat de leeftijd van de klanten niet echt hoog op de prioriteitenlijst van de eigenaar van deze tent stond.

Er stond een flesje bier voor hem, een Lienenkugel. Bijna leeg. Vincent bestelde er nog twee bij de barman, excuseerde zich nog eens bij de jongen die naast hem was komen zitten en nam de twee biertjes mee naar het betreffende tafeltje.

Zorg gewoon dat je hem het busje in krijgt. Jij bent groter. Je kunt hem daar makkelijk overmeesteren.

Toen Vincent door het café liep, liet hij stiekem twee pillen in een van de flesjes vallen en draaide er onopvallend kleine kringetjes mee.

Halverwege het tafeltje keek de jonge zwarte man zijn kant op.

Vincent glimlachte en sloeg toen nerveus zijn ogen neer.

Je kunt het. Kom op, je kunt het.

Hij had al besloten dat hij hem handboeien zou omdoen zodra hij hem in het busje had. Hopelijk zou hij tegen die tijd te ver onder zeil zijn om tegen te strubbelen of om hulp te roepen, maar Vincent had een knevel en duct tape klaarliggen voor het geval dat. Als het hem niet lukte om hem zover te krijgen dat hij zich uitkleedde voor hij hem boeide, zou hij het zelf moeten doen en zijn shirt en spijkerbroek kapot moeten knippen.

En dan...

Hij was nu bijna bij het tafeltje en wachtte tot de man iets zou zeggen. Maar toen hij dat niet deed, begon Vincent met dezelfde openingszin als die het andere joch zojuist bij hem had gebruikt. 'Wacht je op iemand?'

De zwarte man – eigenlijk nog een jongen – keek met grote ogen zijn kant op. Likte lichtjes zijn lippen. 'Ik zag Mark bij je. Was dat wat hij aan jou vroeg?'

Vincent zette het biertje neer. 'Ik ben erbij.'

'Hij moet zijn repertoire eens uitbreiden.'

'Ik waarschijnlijk ook.'

De jonge man keek naar de biertjes en zei op gereserveerde toon: 'Eentje voor mij?'

Vincent schoof het flesje met de pillen erin naar hem toe, glimlachte nog eens en ging zitten.

De jongen knikte langzaam naar Vincent, pakte het biertje aan en stak zijn hand uit, de palm naar beneden. Hij schudde hem kort de hand. 'Ik ben Lionel.'

'Vincent.' Hij schudde Lionel de hand.

'Hmm. Vincent.' Het klonk bijna alsof Lionel zat te snorren. 'Heel Europees.' Zijn ogen glommen. 'Een scheutje mysterie.' Hij nam een slokje van zijn bier. 'Ik heb je hier niet eerder gezien, Vincent.'

'Ik ben... ' Vincent kon niets getapts verzinnen. 'Nou, ik, eh... Dit is mijn eerste keer.'

'Je eerste keer, wat? Hier?'

Hij aarzelde. 'Ja.'

'Of je *eerste keer*, hoe dan ook?'

'Dat laatste, ja.'

Lionel keek hem aan alsof hij zojuist iets grappigs had verteld. 'Heb je dit nooit eerder gedaan?'

'Nee.' Vincent nam een slok, alsof hij wilde verbergen dat hij zich ongemakkelijk voelde, maar hopelijk ook om de man zover te krijgen dat hij nog een slok zou nemen.

Het werkte.

Toen Lionel de slok naar binnen had laten glijden, gleed zijn blik in de richting van Vincents linkerhand. Naar zijn trouwring.

'Je bent getrouwd.'

'Ja.'

'Waarom vanavond? Waarom ben je vanavond hierheen gekomen? Is ze de stad uit?'

Het laatste wat Vincent nu wilde, was over Colleen praten. 'Ja,' zei hij. Een leugen. 'Op bezoek bij haar ouders.'

'En toen besloot jij om eens iets anders te proberen? Gewoon voor de verandering?'

'Uit pure eenzaamheid.' Zijn hart bonkte. Aan Colleen denken maakte het er alleen maar moeilijker op.

Vincent nam nog een slok van zijn biertje. En Lionel ook.

'Ik woon hier niet ver vandaan,' probeerde Vincent en realiseerde zich meteen dat dat veel te voortvarend was. Aan de andere kant, als zijn vermoedens klopten, was Lionel hier om brood op de plank te krijgen en zocht hij naar betalend gezelschap. En in dat geval zou het overslaan van alle formaliteiten in hun beider belang zijn.

‘Echt? Waar dan?’

‘Niet ver weg.’

Een knipoog. ‘We blijven mysterieus, of niet?’

Vincent had geen idee hoe hij moest reageren. ‘Ik, eh... ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen. Uhm, ben jij, nou ja, ben je...’

Lionel legde een tedere hand op Vincents onderarm. ‘Ik kan zijn wie je wilt dat ik ben, Vincent.’

Het duurde lang voor hij zijn hand weer weghaalde.

‘Oké,’ zei Vincent.

Lionel glimlachte zacht. ‘Oké.’

Nog een slok.

En nog een.

En hoewel Vincent graag verder wilde, realiseerde hij zich dat het even zou duren voor de drugs aansloegen, dus beantwoordde hij Lionels vragen over waar hij op school had gezeten – UW, La Crosse – en wat hij voor werk deed – manager bij een PR-bedrijf. Als reactie daarop vertelde Lionel dat hij de theaterschool had gedaan – DePaul – en dat hij acteur was die ‘tussen twee banen in zat’.

Terwijl de minuten verstreken, begonnen de drugs en de alcohol hun werk te doen.

‘Lionel?’

‘M-hm?’ Zijn stem was onvast.

‘Ga je mee?’

‘Woon je in de buurt?’ mompelde hij.

‘Ja. Laten we naar de auto gaan.’

Geen antwoord, alleen maar een slaperig knikje.

En dus hielp Vincent Lionel overeind en ondersteunde hij hem op weg naar buiten.

Blijkbaar was het geen vreemd verschijnsel wanneer twee mannen – waarvan er één duidelijk dronken was – dit café verlieten. Niemand schonk veel aandacht aan hen toen ze het pand uit liepen.

Vincent kon zijn adem zien toen hij het trottoir overstak, maar deze novemberavond voelde eerder fris aan dan guur, en dat zou goed zijn voor Lionel, voor wat Vincent met hem van plan was.

Eerder had Vincent de achterbanken al uit zijn busje gehaald en het kostte hem dan ook niet veel moeite om Lionel naar binnen te helpen. Eenmaal binnen, deed hij het portier achter zich dicht en haalde de handboeien tevoorschijn.

Hij hoopte dat Lionel niet zou tegenstribbelen, maar Vincent was in het schoolfootballteam stopper geweest, en was nog steeds vier á vijf dagen per week in de sportschool te vinden en had er geen moeite mee om geweld te gebruiken, mocht dat nodig zijn.

Vincent begon Lionels jack open te ritsen.

‘Wat ga je...?’ Lionels woorden kwamen er onduidelijk en verward uit.

‘We moeten je uit deze kleren zien te krijgen.’

‘Ik dacht dat we... naar jouw... huis gingen.’

‘De plannen zijn veranderd.’ Hij trok Lionels jack uit.

Lionel keek naar de handboeien. Er trok een blik over zijn gezicht die verderging dan verwarring, en die bleef haken in de netten van de angst. Hij probeerde zich los te rukken. Door de paniekerige bewegingen viel het niet mee om hem vast te houden en Vincent werd gedwongen om iets te doen wat hij liever had vermeden: hem een dreun in zijn gezicht verkopen. Lionel zakte in elkaar op de vloer. ‘Waarom—’

Vincent sloeg een boei om zijn linkerpols en toen Lionel weer over-eind probeerde te komen, greep hij zijn hoofd en knalde het hard tegen de vloer van het busje. ‘Niet tegenstribbelen. Dat maakt het alleen maar erger.’

‘Nee—’

Dit ging niet goed. Helemaal niet, zelfs.

Vincent boog zich over hem heen. ‘Houd je rustig, Lionel, anders doe ik het nog een keer. Ik wil het niet, maar als het niet anders kan—’

‘Help!’ Lionel rolde op zijn zij en probeerde naar de deur te kruipen, maar Vincent greep zijn linkerarm, draaide die achter zijn rug, deed hetzelfde met zijn rechterarm en boeide ze aan elkaar. Toen hij er eenmaal zeker van was dat Lionel nergens heen zou gaan, duwde hij een prop in zijn mond en plakte enkele rondjes duct tape om zijn hoofd om de prop op zijn plaats te houden. Lionel probeerde zich los te rukken en om hulp te schreeuwen, maar kwam niet verder dan wat gedempt gemompel.

Vincent haastte zich naar de bestuurdersstoel en startte de motor.

Bij dat café uit de buurt. Je moet maken dat je hier wegkomt. En wel nu meteen.

Zwetend en bevend keek hij om zich heen – de straat, de trottoirs. Er waren zojuist een paar mannen het café uitgekomen, maar ze liepen de andere kant op en keken niet naar het busje. Vincent hoorde het gedempte geluid van Lionel, die om hulp probeerde te roepen, maar het was lang niet luid genoeg om het buiten te kunnen horen.

De drugs hadden hem allang buiten westen moeten krijgen.

Vincent reed veel te abrupt weg. Zijn hart bonkte en zijn mond was droog.

Rustig aan. Pas op dat je niet aan de kant wordt gezet. Zorg dat je niet aan de kant wordt gezet.

Acht straten verderop zette hij het busje stil op een verlaten parkeerplaats, deed de verlichting uit en liet de motor stationair draaien. En toen verdween hij weer naar achter. De drugs eisten ondertussen hun tol. Lionel lag stil op de vloer en was nog nauwelijks bij bewustzijn.

Vincent trok snel Lionels schoenen uit en toen zijn sokken, zijn broek en zijn onderbroek. Hij stribbelde niet meer tegen en staarde met lege blik naar het dak van het busje. Met een schaar knipte Vincent de mouwen van Lionels sweater open, waarna hij hem uittrok en de schaar in zijn T-shirt zette.

Even later lag Lionel naakt en geboeid in het busje.

‘Ik had liever gezien dat het anders was gelopen,’ zei Vincent tegen hem.

Lionel rolde zich zwakjes op zijn zij en krulde zich op tot een bal.

Vincent keerde terug naar de bestuurdersplaats en stuurde het busje in de richting van North Twenty-fifth Street, naar de steeg die tussen een gammal huis van twee verdiepingen en een leeg perceel liep, dat werd omgeven door een roestig, twee meter hoog hek. De steeg lag er verlaten bij. Niemand op het trottoir dat erlangs liep. Geen verkeer.

Er stond echter wel een aantal auto’s aan die kant van de straat geparkeerd, waardoor er aan de andere kant ruimte overbleef voor de sneeuwschuivers, mocht het weer verslechteren. Vincent realiseerde zich dat het meegenomen was dat er al wat auto’s stonden. Dat maakte zijn busje minder verdacht.

Hij parkeerde en kroop weer naar achter. ‘Goed, ik ga je knevel af doen. Maar ga niet liggen schreeuwen, anders moet ik je nog een dreun verkopen en dat wil ik echt niet.’

Of Lionel het nou wel of niet opving, hij reageerde in elk geval niet. Hij bleef eenvoudigweg stil liggen.

Vincent knipte de duct tape rond zijn hoofd door, trok het eraf en verwijderde de prop. En toen deed hij het portier open. ‘Hup,’ zei hij tegen Lionel. ‘Eruit.’

Uiteindelijk keek Lionel hem aan.

‘Ga maar.’ Hij trok Lionels benen opzij, zodat ze naar buiten staken. ‘Stap uit het busje.’

Lionel probeerde te gehoorzamen, maar zakte met een laag gekreun in elkaar op het trottoir.

Wegwezen, Vincent. Je moet maken dat je hier wegkomt. Dit is ver genoeg.

Maar toen de realiteit: Nee! Ze moeten hem in de steeg vinden, anders...

Hij had dit liever niet gedaan, maar hij stapte uit, raapte Lionel op, leidde hem twintig meter het steegje in, liet hem daar op onvaste benen achter en liep op een drafje terug naar de auto.

Maar hij vertrok nog niet.

Eenmaal achter het stuur probeerde hij tot rust te komen. Hij keek om zich heen. Zag niets verdachts. Geen voetgangers. Geen beweging op straat. Door het lege perceel langs de steeg was Lionel vanaf de straat nog steeds duidelijk zichtbaar.

Vincent greep nerveus naar de sleutels die hij in het contact had laten zitten en nam enkele seconden de tijd om op adem te komen.

De frisse lucht leek Lionel uit zijn verdoving te rukken. Hij struikelde door de steeg en zocht uiteindelijk steun tegen een telefoonpaal bij het hek dat het perceel omringde.

Vincent stond op het punt om weg te rijden, toen hij een politieauto langzaam de hoek om zag komen, zijn kant op. Met bonkend hart wierp hij een laatste blik op Lionel en zag hem naast de telefoonpaal zwaar tegen de grond klappen.

De politie zou hem daar kunnen zien liggen als ze in de steeg keken.

Hij zakte onderuit en leunde naar rechts, zodat hij uit het zicht bleef. Een anoniem, leeg busje in een stille, anonieme straat. Nou ja, misschien geen anonieme straat, maar...

Volgens hem hadden de agenten hem niet gezien, maar het was natuurlijk altijd mogelijk dat—

Nee, nee, nee. Je mag niet worden opgepakt!

De koplampen van de politieauto zwierven met de bocht mee de straat over, door de voorruit van het busje en toen de steeg in, naar Lionel.

Ze zien hem. Ze moeten hem nu wel zien!

De lichtbundel stopte met bewegen en Vincent hoorde een van de portieren van de politieauto dichtslaan. En toen het andere.

Wegwezen. Als je wordt opgepakt, loopt alles in het honderd. Dat kun je niet laten gebeuren. Er hangt te veel af van—

‘Hé,’ riep een van de agenten naar Lionel. ‘Alles in orde?’

Vincent's hart wandelde bijna zijn borstkas uit.

Er was nog steeds geen enkele indicatie dat ze zijn busje hadden opgemerkt.

Ze gaan kijken hoe het met hem is. Dat is het juiste moment om te verdwijnen. Je moet hier weg.

Rijden.

Nee, dan zouden ze hem volgen. Daar was hij van overtuigd. In elk geval één van hen.

Rennen, dan. Zet het op een lopen.

Misschien, ja. En dan het busje gewoon hier achterlaten.

Hij zat nog steeds in elkaar gedoken, maar hij hoorde meer geschreeuw van de agenten en zag ze in gedachten naar Lionel toe haasten. Als ze daar al niet mee begonnen waren, zouden ze in elk geval

binnen enkele seconden de omgeving beginnen af te zoeken. En dan zouden ze bij het dichtstbijzijnde voertuig beginnen. Ze zouden hem oppakken als hij bleef zitten waar hij zat en hem achterna komen als hij probeerde weg te rijden.

Nu. Hij moest er nu vandoor. Te voet.

Langzaam hief Vincent zijn hoofd op, wierp een blik in het steegje en zag dat beide agenten zich over Lionel heen bogen.

Dit was het juiste moment. Vincent opende heel zachtjes zijn portier en glipte de stoep op, met het busje tussen hem en de agenten. Bang dat het dichtklikken van het portier hen zou alarmeren, liet hij hem op een kiertje staan. Geen geluid maken.

Een paar huizen verderop blafte een hond. Het kwam uit een tuin, aan de andere kant van de steeg. De agenten keken in de richting van het geluid. 'Ga even kijken,' zei de ene agent tegen de andere. Toen de agenten afgeleid waren, rende Vincent op zijn tenen een meter of vijf verder de straat uit en verborg zich achter een andere auto.

Hiervandaan zou het makkelijker worden. Vanaf de plek waar ze zaten, zou hij moeilijk te zien zijn. De agent die bij Lionel neer hurkte, riep via zijn radio om versterkingen.

Nu.

Snel en zonder geluid te maken, ging Vincent op de volgende auto af.

Verder stonden er geen auto's meer in de buurt die hij kon gebruiken om zich achter te verbergen en net op het moment dat hij zich afvroeg of hij hier niet beter een paar minuten kon blijven wachten, hoorde hij de sirenes. Er was dus al meer politie onderweg.

Nee, als hij hier bleef, zouden ze hem vinden. Hij moest zich achter het dichtstbijzijnde huis verbergen, een meter of tien verderop, maar dat betekende dat hij in het volle zicht het grasveld moest oversteken, of hij moest de straat oversteken, in de hoop dat de geparkeerde auto's hem aan het zicht zouden onttrekken. Dan zou hij in de wijk aan de overkant kunnen verdwijnen.

Wat zou beter zijn?

Moeilijk te zeggen.

Moeilijk te zeggen.

Misschien de straat oversteken. Als hij gebukt rende, zouden de auto's hem in elk geval gedeeltelijk aan het zicht onttrekken. Minder kans om gezien te worden.

Ja, dat zou moeten lukken. Het *moest* wel.

Van verder weg het geluid van passerend verkeer. Vlakbij begonnen steeds meer honden te blaffen, maar Vincent probeerde zich er voor af te sluiten.

Hij haalde adem en zette het op een lopen, zo snel hij kon de straat over. Maar op het moment dat hij het andere trottoir bereikte, hoorde hij een van de agenten schreeuwen: ‘Stop! Politie!’

Rennen!

Vincent sprintte zo hard hij kon de donkere ruimte in tussen de twee huizen voor hem.

Een snelle blik achterom maakte hem duidelijk dat de agent achter hem aan kwam. Hij keek net op tijd weer voor zich om onder een waslijn door te duiken die iemand in zijn achtertuin had gespannen. Hij kwam uit bij een houten hek dat tot aan zijn middel reikte, klauterde eroverheen, kruiste een oprijlaan en verdween weer in het duister, waarna hij tussen de huizen door laveerde om de agent af te schudden.

‘Stoppen, jij!’ riep de agent. Verbazingwekkend genoeg klonk hij alsof hij Vincent aan het inhalen was. Hij was niet buiten adem en het was de stem van iemand die ervan overtuigd was dat hij je te pakken zou krijgen.

Maar Vincent minderde geen vaart. Er stond te veel op het spel. Hij rende om een volgend huis heen. Als hij maar uit het zicht kon blijven. Als hij maar... Hij sprong over een driewieler en miste maar net een visbootje dat naast het huis op een roestige boottrailer lag. Als hij de volgende straat maar kon bereiken...

Hoewel hij zich al bijna twee straten bij de steeg vandaan bevond waar hij Lionel had achtergelaten, zag hij het geflikker van meer zwaailichten, van politieauto's die naar de bewuste plek toe reden.

Vincent sloeg linksaf en vloog langs een bouwvallige duplexwoning. Hij zag de agent niet meer en vermoedde dat hij hem ergens tussen de laatste twee huizen moest zijn kwijtgeraakt. Hij bleef rennen.

Ondertussen ging hier en daar de verandaverlichting aan, van mensen die wakker waren geworden van het geschreeuw, de blaffende honden en de sirenes.

Vincent sprintte de hoek van het huis om.

En knalde bijna tegen de agent aan, een lange vent in gemakkelijke burgerkleding, die met getrokken wapen voor hem stond. ‘Geen beweging.’

Hoe kon hij nou...?

‘Handen omhoog!’

Vincent stak zijn handen in de lucht. Hij *moest* hier weggelopen. Geen andere opties. ‘Agent, ik ben niet—’

‘Op je knieën. En snel.’

De man zag er atletisch uit. Vincent schatte in of hij hem wel of niet zou aankunnen. Het zou niet makkelijk worden.

Grijp dat wapen.

Ook dat zou hachelijk worden. Maar hij kon het niet riskeren dat hij zou worden gearresteerd. ‘Agent, alstublieft. Ik moet—’

‘Nu.’ De agent richtte het wapen op zijn borst.

Zijn wanhoop verzwoeg alles. Dit was het dan. Hij moest het risico nemen, hij moest *nu* handelen, voor er meer agenten hierheen kwamen. Hij begon zich voorover te buigen, alsof hij het bevel van de agent opvolgde, maar gebruikte toen zijn gebogen knie om zich af te zetten en op het wapen af te gaan.

Jaren van schoolvoetbal en krachttraining hadden van Vincent een snelle en stevige vent gemaakt, die niet gauw bang was. Hij sloeg de hand met het wapen opzij en plaatste een keiharde stoot in de richting van het middenrif van de agent, maar die wist hem op tijd af te weren.

Hij greep snel Vincents pols en begon hem te verdraaien om hem in bedwang te houden.

Als reactie haalde Vincent uit met zijn andere vuist en raakte de agent vol op zijn kaak. Maar dat remde hem niet af. Hij ramde zijn schouder in Vincents borst, waardoor die tegen de grond sloeg.

Vincent wilde zich losrukken, maar de agent was sterk en toen hij weglolde, voelde hij dat zijn arm werd omgedraaid. Vincent probeerde uit alle macht om weg te komen, maar de agent verdraaide zijn arm zo ver dat hij bijna brak.

‘Nee!’ Hij kon er niets aan doen dat er een wanhopige kreet over zijn lippen rolde. Als hij niet wegwam...

Maar toen was hij al geboeid en de agent hield hem met een knie tegen de grond gedrukt, terwijl hij de hulp van zijn collega’s inriep. ‘Blijf liggen,’ zei hij tegen Vincent.

‘Je begrijpt het niet—’

‘Mond houden,’ zei de agent. ‘Dit is rechercheur Bowers.’ Hij praatte nu in zijn radio. ‘Ik bevind me op de zuidoostelijke hoek van Twenty-sixth en Wells. Ik heb de verdachte.’

‘Alstublieft,’ hijgde Vincent. ‘Hij heeft haar te pakken. Als je me niet laat gaan, vermoordt hij haar. Je kunt niet toestaan dat die maniak mijn vrouw vermoordt!’